

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **B2 Energy s.r.o.**, IČ 01772325, se sídlem Revoluční 6, Praha 1, zast. Mgr. Pavlem Kroupou, advokátem, se sídlem Dominikánské náměstí 2, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2019, č. j. 47128/19/5300-21444-711428, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2021, č. j. 14 Af 4/2020-48,

t a k t o :

I. Soudnímu dvoru Evropské unie **se předkládá** následující předběžná otázka:

Musí být čl. 138 odst. 1 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty vykládán v intencích rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20, *Kemwater ProChemie*, EU:C:2021:989, v tom smyslu, že uplatnění nároku na osvobození od daně z přidané hodnoty (DPH) při dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie musí být odepřeno, aniž je správce daně povinen prokazovat, že dodavatel zboží byl účasten podvodu na DPH, jestliže dodavatel neprokázal dodání zboží konkrétnímu příjemci v jiném členském státě EU v postavení osoby povinné k dani uvedenému na daňových dokladech, ačkoli s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež osoba povinná k dani poskytla, jsou k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný příjemce v jiném členském státě EU toto postavení měl?

II. Řízení o kasační stížnosti **se přerušuje**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobkyně je česká obchodní společnost. Dne 15. 7. 2015 u ní správce daně zahájil daňovou kontrolu za zdaňovací období únor, březen, duben a květen 2015. Na základě této kontroly dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala splnění podmínek pro nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) při dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie (dále jen „EU“) uplatněný na základě daňových dokladů, na kterých byly jako příjemci zboží uvedeny subjekty OOV-Družstvo Malinovo, družstvo, a

společnost BICOTEC LIMITED (dále též „příjemci zboží“). Předložené doklady se vztahovaly k dodávkám řepkového oleje do jiného členského státu EU. Žalobkyně správci daně předložila daňové doklady k uskutečněným plněním včetně jejich příloh v podobě objednávek, dodacích listů, mezinárodních nákladních listů, vážních lístků, potvrzení o měření kvality zboží, dále rámcové kupní smlouvy, rámcovou zasílatelskou smlouvu a výpisy z bankovních účtů.

[2] Správce daně nezpochybnil faktické uskutečnění přepravy zboží do jiného členského státu. Měl však za to, že žalobkyně svá tvrzení neprokázala, protože nedoložila, že právo nakládat s věcí jako vlastník převedla na osoby, které byly v předložených dokladech označeny za příjemce zboží (OOV-Družstvo Malinovo, družstvo, a společnost BICOTEC LIMITED), ani že zboží bylo dodáno osobě registrované k dani v jiném členském státě. Nesplnila tak podmínky uplatnění nároku na osvobození od daně. Příjemci zboží od žalobkyně nepřiznali pořízení zboží z České republiky, a to ani dodání zboží uvnitř EU formou třístranného obchodu, a daň z pořízeného zboží z jiného členského státu neodvedli. Dodání zboží nebylo osvědčeno ani ve vztahu k společnostem DRAGSTAL a WRATISLAVIA-BIO, které podle tvrzení žalobkyně měly být ve skutečnosti jejími konečnými odběrateli. Na některých předložených CMR listech a vážních lístcích sice figurovala jako vlastník zboží společnost WRATISLAVIA-BIO, avšak svým podpisem a razítkem je potvrdil odlišný subjekt, a to společnost Wratislavia-Biodiesel, takže stěžovatelka dodání zboží společnosti WRATISLAVIA-BIO neprokázala. Skutečnost, že příjemci uhradili řepkový olej, sama o sobě neznamená, že nabyli právo nakládat se zbožím jako vlastníci. Některé mezinárodní nákladní listy doložené k fakturám vystaveným ve prospěch příjemců zboží nebyly potvrzeny, a to ani konečnými příjemci, případně byly potvrzeny zcela odlišnými subjekty. Faktické předání zboží deklarovaným příjemcům v jiném členském státě EU pak nepotvrdili ani svědci.

[3] Správce daně proto v platebních výměrech ze dne 6. 10. 2017 navýšil tvrzenou daň z přidané hodnoty, kdy žalobkyni vyměřil za zdaňovací období únor 2015 DPH ve výši 66.323 Kč, za březen 2015 ve výši 68.490 Kč, za duben 2015 ve výši 74.359 Kč a za květen 2015 ve výši 8.486 Kč.

[4] Odvolání proti těmto platebním výměřům žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 21. 11. 2019, č. j. 47128/19/5300-21444-711428. Rozhodnutí žalovaného žalobkyně napadla u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl rozsudkem ze dne 18. 8. 2021, č. j. 14 Af 4/2020-48. Podle městského soudu nebylo sporné předložení daňových dokladů (splnění formálních podmínek) ani uskutečnění přepravy zboží do jiného členského státu, ale správce daně i žalovaný zpochybnili dodání zboží deklarovaným příjemcům.

[5] Městský soud z judikatury Soudního dvora Evropské unie, především z rozsudku ze dne 27. 9. 2007, ve věci C-409/04, *Teleos plc a další*, EU:C:2007:548, dovodil, že žalobkyně neprokázala dodání zboží ani jeho konečným příjemcům prostřednictvím příjemců deklarovaných. Z předložených dokladů totiž nevyplývalo, kdo zboží za příjemce přebíral, případně kterému příjemci bylo zboží doručeno, což ostatně nepotvrdili ani vyslechnutí svědci. Není proto zřejmé, kdo byl oprávněn vykonávat nad zbožím

pokračování

(řepkovým olejem) práva jako vlastník. Městský soud zdůraznil, že žalovaný žalobkyni nevytýkal účast na daňovém podvodu, nýbrž neprokázání jejích daňových tvrzení. Vzhledem ke skutkovým okolnostem případu tak žalobkyně nebyla v dobré víře ohledně faktického převodu práva nakládat s řepkovým olejem jako vlastník na deklarované příjemce zboží.

[6] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost, ve které namítla prokázání podmínek uplatnění nároku na osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu EU. Co se týče posouzení okamžiku vzniku práva nakládat se zbožím jako vlastník, stěžovatelka nejprve namítla, že i v případě, kdy neosvědčila dodání zboží deklarovaným příjemcům, přesto splnila všechny tři podmínky nároku na osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu EU. Totožnost skutečného příjemce, na kterého bylo převedeno právo nakládat se zbožím jako vlastník, totiž lze zjistit z předložených důkazů. Ty pak přesvědčivě prokázaly faktické převzetí zboží v polském městě Vratislavi jeho konečnými příjemci, jimiž byly jiné společnosti než subjekty deklarované na příslušných daňových dokladech.

II. Použitelné právo Evropské unie a vnitrostátní právní úprava

[7] Čl. 131 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty stanoví, že osvobození od daně se uplatňují, aniž jsou dotčeny jiné předpisy Společenství, a za podmínek, které členské státy stanoví k zajištění správného a jednoduchého uplatňování těchto osvobození a k zamezení veškerých daňových úniků, vyhýbání se daňovým povinnostem či zneužití daňového režimu.

[8] Podle čl. 138 odst. 1 směrnice 2006/112/ES členské státy osvobodí od daně dodání zboží, které bylo odesláno nebo přepraveno mimo jejich území, avšak uvnitř Společenství, prodávajícím nebo pořizovatelem nebo na účet jednoho z nich, uskutečněné pro jinou osobu povinnou k dani nebo právnickou osobu nepovinnou k dani, která jedná jako taková, v jiném členském státě než ve státě zahájení odeslání nebo přepravy zboží.

[9] Samotná směrnice (např. na rozdíl od postupu uplatnění nároku na odpočet DPH, viz čl. 168 písm. a) a čl. 178 písm. a) směrnice) pak neobsahuje konkrétní ustanovení ohledně důkazů, které musí osoba povinná k dani předložit, aby mohla mít nárok na osvobození od daně.

[10] Osoba povinná k dani je definována v čl. 9 odst. 1 směrnice 2006/112/ES jako *jakákoliv osoba, která na jakémkoli místě vykonává samostatně ekonomickou činnost, a to bez ohledu na účel nebo výsledky této činnosti*.

[11] Čl. 287 směrnice 2006/112/ES stanoví, že členské státy, které přistoupily po 1. 1. 1978, *mohou poskytnout osvobození od daně osobám povinným k dani, jejichž roční obrat je nejvýše roven ekvivalentu v národní měně následujících částek při kurzu platném ke dni jejich přistoupení [...]*. Pro Českou republiku je pod bodem 7) stanoven tento obrat ve výši 35.000 EUR. Pro ostatní členské státy jsou obdobné výjimky s rozdílnými limity uvedeny v čl. 284 až 286 směrnice 2006/112/ES.

[12] S ohledem na možnost uvedenou v čl. 287 směrnice 2006/112/ES se podle českého práva osoba povinná k dani stane plátcem podle § 6 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), pokud její obrat za nejvýše 12 bezprostředně předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců přesáhne 1.000.000 Kč, s výjimkou osoby, která uskutečňuje pouze plnění osvobozená od daně bez nároku na odpočet daně.

[13] Hmotněprávní podmínkou pro uplatnění nároku na osvobození od daně je dodání zboží do jiného členského státu EU. Nárok na osvobození od daně vzniká za podmínek stanovených v § 64 zákona o DPH, ve znění účinném pro nyní posuzovaný případ. Základem je, že od daně je osvobozeno s nárokem na odpočet dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou. Výjimkou je dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.

[14] Podle § 4 odst. 1 písm. e) zákona o DPH je uskutečněným plněním dodání zboží nebo poskytnutí služby za úplatu osobou povinnou k dani, která jedná jako taková. Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o DPH se osobou registrovanou k dani rozumí osoba, které bylo přiděleno daňové identifikační číslo pro účely daně z přidané hodnoty v rámci obchodování mezi členskými státy.

[15] Dodání zboží definuje § 13 odst. 1 zákona o DPH jako převod práva nakládat se zbožím jako vlastník. Podle odst. 2 téhož ustanovení *dodáním zboží do jiného členského státu se pro účely tohoto zákona rozumí dodání zboží, které je skutečně odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu.*

[16] Podle § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, daňový subjekt *prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.*

III. Rozbor předkládané předběžné otázky

[17] V nynější věci je Nejvyšší správní soud postaven před otázkou, zda lze odepřít nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty při dodání zboží do jiného členského státu, jestliže není znám skutečný příjemce zboží, v souvislosti s nímž uplatňuje dodavatel nárok na osvobození od daně.

[18] Z následujících důvodů dospěl čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu k potřebě předložit předběžnou otázku Soudnímu dvoru.

[19] Soudní dvůr ve své judikatuře k čl. 131 a čl. 138 směrnice 2006/112/ES opakovaně zdůraznil, že při posuzování nároku na osvobození od daně z přidané hodnoty, resp. požadavků, které musí osoba povinná k dani splnit, jsou daňové orgány členských států vždy povinny aplikovat zásadu právní jistoty, zásadu ochrany legitimního očekávání a zásadu proporcionality. Podle českého práva nese důkazní břemeno ohledně prokázání splnění hmotněprávních podmínek daňový subjekt. Stejně závěry však vyplývají i

pokračování

z převažující judikatury Soudního dvora. Judikatura Soudního dvora důkazní břemeno modifikuje pouze do té míry, že zapovídá správci daně a členským státům ukládat daňovému subjektu další podmínky, které nejsou v souladu s cíli uznanými směrnicí 2006/112/ES. V případě prokazování účasti na daňovém podvodu je pak důkazní břemeno obrácené a účast na podvodu prokazuje správce daně.

[20] I když samotná směrnice neobsahuje konkrétní ustanovení ohledně důkazů, které musí osoba povinná k dani předložit, aby mohla mít nárok na osvobození od daně z přidané hodnoty, Soudní dvůr se v konkrétních případech vyjádřil, že za účelem osvobození od daně z přidané hodnoty musí dovozce dokázat, že v okamžiku dovozu bylo předmětné zboží určeno k odeslání nebo přepravě do jiného členského státu a že v rámci následného dodání uvnitř Společenství bylo takto odesláno nebo přepraveno, přičemž nemusí dokazovat odeslání na konkrétní adresu pořizovatele. Takovým důkazem mohou být dokumenty o přepravě ze skladu s daňovým dozorem v členském státě vývozu do skladu s daňovým dozorem v jiném členském státě.

[21] Soudní dvůr ve vztahu k prokazování nároku na odpočet DPH podle čl. 168 a čl. 178 směrnice 2006/112/ES v nedávném rozsudku ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20, *Kemwater ProChemie*, EU:C:2021:989, na předběžnou otázku položenou rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu odpověděl takto: „*Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládána v tom smyslu, že uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (DPH) zaplacené na vstupu musí být odepřeno, aniž je správce daně povinen prokazovat, že se osoba povinná k dani dopustila podvodu na DPH nebo že věděla či vědět měla, že plnění, jehož se dovolává na podporu nároku na odpočet daně, bylo součástí takového podvodu, jestliže skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a tato osoba povinná k dani nepodá důkaz o tom, že tento dodavatel měl postavení osoby povinné k dani, to však za podmínky, že s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež osoba povinná k dani poskytla, nejsou k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný dodavatel toto postavení měl.*“

[22] Soudní dvůr tedy potvrdil to, že postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako osoby povinné k dani (v případě ČR plátce DPH) je jednou z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH. Nicméně připustil, že za určitých podmínek nemusí být tento dodavatel jednoznačně identifikován, pokud ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že postavení plátce DPH nutně měl. Důkazní břemeno o tom tíží osobu uplatňující nárok na odpočet DPH. Výjimkou je situace, že údaje potřebné k ověření, zda je hmotněprávní podmínka nároku na odpočet DPH naplněna, má k dispozici správce daně.

[23] Podle závěrů Soudního dvora uvedených v citovaném rozsudku proto není v daňovém řízení třeba prokázat, že zdanitelné plnění bylo poskytnuto konkrétním dodavatelem v pozici plátce DPH. Byla tak připuštěna i možnost, že nebude zjištěna identita dodavatele, přesto však budou splněny hmotněprávní podmínky vzniku nároku na odpočet DPH, pokud budou správci daně s ohledem na skutkové okolnosti k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný dodavatel měl postavení plátce DPH.

[24] Ze zjištěného skutkového stavu v projednávané věci vyplývá, že stěžovatelka uskutečnila přepravu řepkového oleje do jiného členského státu, aniž prokázala, že jej dodala deklarovaným příjemcům (OOV-Družstvo Malinovo, družstvo, a společnost BICOTEC LIMITED). Toto zboží však bylo doručeno na konkrétní adresy nacházející se v jiném členském státě EU, kde jeho převzetí potvrdily jiné subjekty. Na CMR listu č. 1988977 dodání zboží, u něhož byl jako deklarovaný příjemce uveden subjekt OOV-Družstvo Malinovo, družstvo, potvrdila razítkem a podpisem společnost RPA. Na příslušných CMR listech a vážních lístcích dodání zboží, u něhož byla jako deklarovaný příjemce uvedena společnost BICOTEC LIMITED, potvrdily razítkem a podpisem subjekty Sklad Wrocław, ul. Swojczycka 32, 51-501 Wrocław (případně označen jako „Magazyn-Wrocław“) a dále společnost Wratislavia-Biodiesel. Na předložených vážních lístcích k některým posuzovaným dodávkám jako vlastník zboží figurovala společnost WRATISLAVIA-BIO, razítkem a podpisem je současně stvrdila společnost Wratislavia-Biodiesel.

[25] Dále je nutné zdůraznit, že o přepravě řepkového oleje z České republiky do Polska a o jeho následném stočení z cisteren dopravce jiným odběratelům, jež stěžovatelka neidentifikovala v daňových přiznáních, nebylo sporu a správce daně jí nepřiznal nárok na osvobození od daně jen z důvodu, že neprokázala dodání zboží deklarovaným příjemcům. Navíc řepkový olej byl doručován na místa určení v hmotnosti přesahující desítky tun, tj. v hodnotě desetitisíců eur. Lze si tak jen těžko představit, že by skuteční odběratelé předmětného zboží nebyli plátcí DPH.

[26] Z těchto důvodů vyvstala otázka, zda lze závěry formulované v rozsudku ve věci *Kemwater ProChemie* využít i v posuzovaném případě a zda je součástí prokazování hmotněprávních podmínek pro uplatnění nároku na osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu EU povinnost daňového subjektu prokázat, že zboží převzal konkrétní (jím deklarovaný) příjemce, který měl postavení osoby povinné k dani, případně zdali postačí, pokud ze skutkových okolností případu vyplývá, že zboží v jiném členském státě EU převzal jiný skutečný příjemce a že měl (popř. je ze skutkových okolností zřejmé, že musel mít) postavení osoby povinné k dani.

[27] Nejvyšší správní soud si je vědom závěrů formulovaných v rozsudku Soudního dvora ze dne 17. 10. 2019 ve věci C-653/18, *Unitel sp. z o.o.*, EU:C:2019:876, podle nichž nelze přiznat nárok na osvobození od DPH, pokud chybějící identifikace skutečného pořizovatele zboží brání předložení důkazu o tom, že dotčené plnění představuje dodání zboží mimo území Evropské unie. Uvedené rozhodnutí se však jednak týká odlišné situace dodání zboží mimo území EU, jednak neodpovídá na otázku, zda je tomu tak i v případě, kdy ze skutkových okolností případu přesvědčivě vyplývá skutečnost, že ačkoli zboží nepřevzal v daňových dokladech deklarovaný příjemce, převzal jej v místě určení jiný skutečný příjemce, který byl (či musel být) v postavení osoby povinné k dani. Jinými slovy řečeno, je sporné, zda lze v takovém případě postupovat v intencích určitého posunu dosavadní judikatury Soudního dvora vyjádřeného v rozsudku ve věci *Kemwater ProChemie*. Nejvyšší správní soud má za to, že otázka osvobození od daně zboží dodaného do jiného členského státu je do jisté míry srovnatelná s problematikou nároku na odpočet

pokračování

daně na vstupu v tom, že v obou případech je relevantní hmotněprávní podmínkou obchodní partner dané transakce v postavení osoby povinné k dani (v případě nároku na odpočet je to osoba dodavatele příslušného zdanitelného plnění, v případě osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu je to příjemce zboží v jiném členském státě).

[28] Nutnost aplikovat závěry rozsudku ve věci *Kemwater ProChemie* také v případě posuzování nároku na osvobození od daně v případě dodání zboží do jiného členského státu dovedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. 2. 2022, č. j. 4 Afs 115/2021-45, v němž uvedl, že při posuzování nároku daňového subjektu na osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu EU nelze tento nárok daňovému subjektu odepřít tehdy, bylo-li ze skutkových okolností případu zřejmé, že zboží skutečně dodal do jiného členského státu EU, ačkoli neprokázal jeho dodání deklarovaným příjemcům. Podle čtvrtého senátu by totiž bylo v rozporu se zásadou daňové neutrality, pokud by daňovému subjektu byl odepřen nárok na osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu EU tehdy, kdy prokázal dodání předmětného zboží jinému skutečnému příjemci. V takové situaci však musí být ověřeno, zda je zřejmé ze skutkových okolností případu a informací, které má správce daně k dispozici či které osoba povinná k dani uvedla, že skuteční příjemci zboží daňového subjektu byli v postavení osob povinných k DPH.

[29] Naproti tomu v rozsudku ze dne 25. 5. 2022, č. j. 10 Afs 374/2020-59, následně Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že uplatňování nároku na osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu EU se závěry Soudního dvora formulované v rozsudku ve věci *Kemwater ProChemie* netýkají. V citovaném rozsudku jiný senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že v takovém případě „nadále platí, že dodavatel musí prokázat, že jeho odběratel v zahraničí je osobou povinnou k dani, která jedná jako taková“ (rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 9. 2012 ve věci C-587/10, VSTRI). Tuto judikaturu Soudního dvora potvrzují i aktuální rozsudky NSS ze dne 10. 2. 2022, čj. 9 Afs 274/2020 - 61, molton, a ze dne 24. 2. 2022, čj. 1 Afs 238/2020 - 59, Steris, podle nichž je český dodavatel povinen prokázat, který zahraniční subjekt byl skutečným příjemcem zboží.“

[30] Složitost uvedené sporné právní otázky i potřeba jejího rozhodnutí Soudním dvorem tedy dokládá rovněž tento existující rozpor v judikatuře Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr

[31] Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu proto pokládá Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžnou otázku:

Musí být čl. 138 odst. 1 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty vykládán v intencích rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. 12. 2021 ve věci C-154/20, *Kemwater ProChemie*, EU:C:2021:989, v tom smyslu, že uplatnění nároku na osvobození od daně z přidané hodnoty (DPH) při dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie musí být odepřeno, aniž je správce daně

povinen prokazovat, že dodavatel zboží byl účasten podvodu na DPH, jestliže dodavatel neprokázal dodání zboží konkrétnímu příjemci v jiném členském státě EU v postavení osoby povinné k dani uvedenému na daňových dokladech, ačkoli s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež osoba povinná k dani poskytla, jsou k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný příjemce v jiném členském státě EU toto postavení měl?

[32] V návaznosti na položení předběžné otázky Nejvyšší správní soud podle § 48 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), řízení o kasační stížnosti přerušil. Poté, co Soudní dvůr Evropské unie o předložené otázce rozhodne, bude v tomto řízení Nejvyšší správní soud pokračovat (§ 48 odst. 6 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2022

JUDr. Jiří Palla v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Veronika Danková, DiS.